

Publicerad 2006-09-28 18:56 av Ida Drougge

Det är väldigt synd att de är skillnad på barn och barn...Läs och sätt dig in i hur en flicka i Filipinerna kan ha det!

Hon i Filipinerna

Dörren slås upp och den dagliga spottloskan träffar hennes bara fötter. Det smärtar till i sidan. Den något äldre, skoltrötta pojken stirrar blint in i skrubben, i väntan på att få sina fina skor putsade. Hon kan inte låta bli att tänka på familjen där hemma. De håller nu på att stiga upp, mamma kokar ris och delar ut de noggrant. De förbereder sig för en lång dag på risfältet. Hon vet att hon inte borde avundas sina syskon, de arbetar inte mycket mindre än hon själv. Men de får vara hemma, de får känna sig trygga och de får en god natt kram av mamma på kvällarna.

Hon får ta och rycka upp sig, räta på ryggen och släta ut den fina klänningen. Mamma hade bett henne tänka positivt, tänka på klänningen och på alla fina saker runtomkring sig. "Efter det här vet du i alla fall hur fint och rikt folk har det." Ja, var det något hon visste så var det hur rika fick bete sig. De hade tegeltak, fina golv, sköna sängar, TV, telefon, mat och höga stängsel runt huset. Stängsel som fick henne att känna sig som en instängd tjuv under straffarbete. Visst fanns där många saker hon skulle vilja ha; spelen, dockorna, den fina klockan och kylskåpet. Men stängslen skulle alltid, resten av hennes liv, få henne att skaka och höra ekot av den sliskiga mansrösten inuti hennes huvud.

Skorna var färdigputsade och samtidigt som hon gick slängde hon en snabb blick på hennes frukost som pojken glupsk tryckte i sig. Hon kände hur det knöt sig i magen av hunger. Att be om någonting var inte att tänka på. Första och sista gången hon gjorde det fick hon sig en ordentlig läxa av frun i huset. Hon hade fattat tag i sopkvasten, tittat bort och tagit i för alla krafter. Att hon inte skulle synas, höras och alltid vara till hands, var de första reglerna hon fått lära sig. Till en början hade hon inte förstått, nu såg hon de som en självklarhet. Varför skulle dessa fina varelser vilja se och veta av den fattiga flickan, vars familj bodde i hydda...

Golven var skurade, spisen och skorstenen rengjorda, sängarna bäddade och till plufsade. Nästa syssla på tur var att laga mat åt herrn i huset, frun brukade vanligtvis också äta, men idag skulle hon det inte. Det hade herrn argt talat om med vresig röst. Varför visste hon inte, men att han var missnöjd förstod hon.

När hon var på väg in i köket fattade starka armar tag om hennes höft, hon kände tydligt doften av vidrig herrparfym i nacken. Hennes kropp stelnade till, men hon gjorde inget, hon lät honom fortsätta. Det som skedde var inget konstigt, hon skulle vara till hands på ALLA sätt. Hans händer hade knäppt upp klänningen och sökte längs med hennes kropp. Dem klämde, smekte och drog sig nu längre ner. Skräcken kom krypande och fastnade som en klump i magen på henne. Hon kände att han styvnade till, snart skulle han gå. Det brukade han göra. Om en stund skulle det vara över.

Plötsligt förstod hon att de var annorlunda idag, han slutade inte. Istället andades han allt häftigare, slet av henne klänningen och stönade belåtet. Tryckte upp henne mot väggen och kysste hennes bröst. De var inte stora, men tydligen räckte dem för att förvandla den fina herren till ett monster. Hans blick var djurisk och hon kände paniken komma. Han knäppt upp skärpet, placerade hennes händer på hans hårda. Det slog över! Man kunde höra de rädda skriket på flera hundra meters avstånd. Ändå promenerade folket på de fina gatorna vidare, precis som innan.

Hon sparkade till honom, så hårt hon förmådde. Han föll ihop dubbelvikt på golvet. Ännu ett skrik hördes, den här gången lite dovare. Folk stannade upp, för att efter en stund fortsätta. Hennes ben sprang, hon följde

med. Ut ur huset kom hon, men vid grinden tvärstannade hon. Den var stängd. Han hade återfått kraften och tumlade ut ur huset, men blev stående på trappen med byxorna nere. Hon hade smitit ut under stängslet och han kunde inte förmå sig springa efter. Solen sken och svett började bildas i pannan på honom. En kort stund oroad han sig för polisen, men insåg snart att de inte skulle ställa till några besvär. Flickungen skulle inte våga säga något, inte ens till föräldrarna hennes. Hon skulle skämmas, det visste han och rodnade. Nä, bäst att åka till fabriken, se så allt gick rätt till och inte väcka för stora misstankar.

Solen höll på att gå ner och hon vågade äntligen sjunka ner i kanten av vägen. På sig hade hon en stor t-skirt, som hon haft turen att hitta. Vart hon var på väg visste hon inte, hem kunde hon inte gå. Då skulle hon bli tvungen att tala om vad som hänt, far skulle skämmas över henne. Innerst inne visst hon också att det inte hade råd att ha henne hemma. Speciellt inte nu när hon efter nästan en månads arbete kommer hem utan pengar. Hon var tvungen att klara sig själv nu.

Ögonlocken tynger men innan hon somnar ber hon med knäppta händer till gud. Hon ber för alla systrar och bröder, för alla barn och för henne själv. Hon önskar att hennes framtida barn inte ska behöva uppleva det hon gör. De ska få leva tätt intill henne och hon ska prata, förstå och visa hur mycket hon tycker om dem. Hon ber att hon ska ha råd med papper, pennor och skolgång åt dem. För i skolan lär man sig saker som man senare kan känna pengar på. Det har åtminstone farmor sagt. Pappa hade suckat, bett farmor gå och vila och mamma hade vänt sig om. De hade inte haft råd, hon tillhörde en fattig familj, de hade lite saker och inget eget risfält.

Hon bad om att få odla ris till sig själv i framtiden. Just nu kände hon inte mycket hopp men hon var glad över att hon levde. Somnade gjorde hon, med en inbillad lukt av herrparfym i näsan och känslan av grova smekande händer på kroppen.

Några dagar senare kunde man se ett till gatubarn i staden San Fernando på halvön Luzon i Filippinerna. Hon var smutsig, tretton år gammal, såg ut som elva på grund av näringsbrist och smälte väl in bland smutsen och de andra barnen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ida Drougge med Poeter.se id #10991 innehar upphovsrätten